

Kde vzít radost

(bohoslužby v Javorníku v neděli 22. 7. 2019 – Světlana Greplová)

1. čtení: Mt 14,22-33

Text: Ž 16,8-9

Bratři a sestry, milí přátelé,

„*proto se mé srdce raduje a moje sláva jása...*“ Kdo z nás, jak tu dneska sedíme, může říct, že je to jeho vyznání? V poslední době hodně přemýšlím o tom, jestli je naše víra radostná. Jestli naše křesťanství není tak trochu zapšklé. Možná namítnete: naše křesťanství má být také důstojné. Ale jestli si pod rouškou důstojnosti nepěstujeme tak trochu právě spíš zapšklost.

Radost je přece přirozená. Když máme radost, znamená to, že je všechno, jak má být. Že náš život plyne v Boží harmonii. Vždyť Bůh nás stvořil, abychom s ním žili v důvěrném, radostném vztahu. Jenže my jsme si navykli být naštvaní, dotčení, podráždění a nervózní. A často už ani nevíme proč. Když po hokejovém vítězství v Naganu v ulicích propukla nepopsatelná radost, Robert Reichel, duchovní vůdce týmu, s medailí na krku řekl: 'Kéž by tohle trvalo věčně'. Lidé bytostně touží po nekončící radosti, kterou do našich srdcí vložil Bůh. Ale tato touha může být naplněna jen ve společenství s ním. Každý vědomě či podvědomě touží po nekončící radosti. Jak ale k radosti dospět uprostřed života, který je plný starostí a zármutku?

Proč se žalmistovo srdce smí radovat? Protože si stále před oči staví Hospodina. Když se probudí, hned na Něho myslí. Komu nebo čemu patří po ránu naše první myšlenky? Našemu Pánu nebo povinností a nepříjemností, které nás ten den čekají? Člověk často už ráno vstane a říká si: Dnes mě nic pěkného nečeká, běžné povinnosti, proud každodenního shonu, hloupý šéf, výčitky partnera, spousta starostí...

Ale David si stále si připomíná, že Hospodin je tu s ním. Ale copak s námi Bůh není? Ne, náš problém není v tom, že by Bůh s námi nebyl. Mnohem větším problémem je, že nebereme Jeho přítomnost vážně. Podobně problémem není, že by Bůh neslyšel naše modlitby. Mnohem větším problémem je, že se nemodlíme, že s Ním nemluvíme. Bůh nám svou přítomnost nabízí; my ale v Boží přítomnosti máme žít.

Je to podobné, jako mezi manželi. Představte si, že máte dokonalého partnera, který je ochoten s vámi kdykoli komunikovat. Znamená to, že skutečně stále komunikujete? Kolikrát komunikace vážne jen proto, že my sami se jí nevěnujeme. Podobně je tomu ve vztahu s Bohem.

Kdo se ale naučí žít v Boží přítomnosti, kdo se naučí počítat s Boží blízkostí, může radostně vyznat s Davidem: „*Proto se mé srdce raduje a má sláva jása*“ (v. 9a). Jen v Boží přítomnosti pramení radost, kterou nám nevezme nikdo a nic. Která není závislá na nikom a na ničem. Na žádných okolnostech, na tom, co nás potká.

V Boží přítomnosti je radost, radost, radost! Jaká škoda, že to tak málo lidí ví! Kolik peněz, kolik času lidé věnují hledání radosti, která je jen prchavá, a často ještě na cizí účet! Mnohé pokusy o radostný život často totiž končí povrchní veselostí, která vede do ještě většího smutku, zklamání a prázdnoty.

Ale v Boží přítomnosti není věčný pocit, že o něco přijdu, že mě někdo kontroluje, že čeká na mou chybu, že jsem nedostatečná. Ne, v Boží přítomnosti je radost, hojnost veselí! Ano, nevede tam jiná cesta než přes pokání. Ale pokání není všechno, co k duchovnímu životu patří!

David si uvědomuje, jak je to úžasné, když může mít jednoho Boha, který stačí na všechny jeho problémy. Mít Hospodina jako svého jediného Pána neznamená ochuzení života. Naopak. Ten, kdo se rozhodne stejně jako David, s ním také může zpívat.

„*Když se probudím, hned na něho myslím,
vím, že jde se mnou, a tak nemám strach.
Jsem veselý, protože mám v Božích očích cenu,
on i mé tělo chová v bezpečí.*“ (Žalm 16,8-9)

„*Hospodina stále před oči si stavím*“... David má pohled upřený na Boha. Stejně jako Petr v dnešním čtení. V tomto týdnu jsme se vrátili od moře a já jsem si tam uvědomila, jak moc se změnil náš přístup k moři, náš pohled na něj. S jakou radostí my se v něm čachtáme. Zvláště děti. A když byly jednou večer i v tom našem zálivu nezvykle velké vlny, všechny děti naskákaly s obrovskou radostí do vody. Dováděly ve vlnách a skákaly v nich ještě po setmění.

Ale dřív, dřív moře pro většinu nás suchozemců, bylo běsnícím živlem, vzbuzujícím hrůzu a děs, nevyzpytatelným a zlým. A pro biblické svědky bylo moře přímo sídlem zlých mocností, protibožských sil. Z tohoto pohledu je potřeba se také dívat na příběh o Ježíšově chození po moři. Ano, On šlape po zlých mocnostech, On šlape po všem, co se protiví Bohu. Protože On je Pánem nad vším zlem. Ale učedníci v lodi vidí běsnit tyto mocnosti. A když uvidí postavu, která se k nim po vlnách blíží, není divu, že v ní vidí přelud, běs. Něco, co vzešlo z těch mocností. Není divu, že jsou vyděšeni a klepou se strachem. Potřebují, aby je jejich Pán uklidnil a ujistil, kdo je. A kým je. Já jsem... Já jsem ten, který má moc nad vším zlem. Já jsem ten, který má moc změnit váš strach v radost... A na konci příběhu učedníci uctívají svého Pána jako Božího Syna.

Odtud také pramení Petrova odvaha: Pane, jestli ty máš moc nad vším zlem, dej mi na ní podíl. Poruč mi, ať přijdu k tobě po vlnách! Poruč mi, ať i já mohu překonávat všechno zlo, ať mohu šlapat po všem, co ohrožuje život. A Ježíš svým učedníkům, i nám, skutečně podíl na své moci dává. Když podle Lukášova svědectví poslal sedmdesát učedníků zvěstovat Boží království, vrátili se s radostí, že i démoni se jim podrobují. Ježíš jim na to však řekl: *Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.* (Lk 10,20)

Petr tedy jde za Ježíšem s pohledem upřeným na Něj. Jeden krok, druhý. Funguje to. Ježíšova moc funguje. Jenže se na něho začaly valit vlny a potřebuje znovu pomoc. „Pane, zachraň mne!“ Malá víra na rozdíl od nevěry totiž volá o pomoc. A stejně smíme za Ježíšem jít i my. S pohledem upřeným na Něho, na svého Pána. V důvěrném vztahu s Ním. To neznamená, že vlny okolností našeho života nás přestanou ohrožovat. To neznamená, že se nám žádná nepřevalí přes hlavu. Ale my smíme důvěřovat svému Pánu, že On je mocnější než všechno, co nás ohrožuje. Jestliže ale začneme důvěřovat sami sobě, svým schopnostem, jsme vydáni napospas našim strachům a běsům. Když jsme ve vleku svých nálad, jsme vydáni napospas větrem hnaným vlnám našich citů. Když se díváme na druhé lidi, začne námi lomcovat vítr veřejného mínění. Když se stále zabýváme svými chybami a pády a zklamáními, valí se přes nás vlny smutku a malomyslnosti.

„*Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.*“ (Ž 16,8) On je silnější než všechny okolnosti mého života. On je mocnější než vše, co by nám mohlo a chtělo ublížit. On nás zve do radostného vztahu s Ním samotným. On nás chce naplnit vším požehnáním nebeských darů. A tak mějme pohled upřený na svého Pána. Připomínejme si příjemné chvíle, krásné okamžiky, kdy se naše srdce radostí rozbušilo v odpovědi na volání Božího Ducha.

„*Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo.*“ (Ž 16,9) Bůh se nemění. Pokud si ho zvolím za svého jediného Pána, zažiji stejný pocit bezpečí a jistoty jako David. Když si uvědomím, jakou cenu mám v Božích očích, stane se ze mne šťastné a veselé Boží dítě.

Naše radost spočívá v Ježíši Kristu. Jeho láska je věrná a nevyčerpatelná. A když je totiž křesťan smutný, znamená to, že se Kristu vzdálil. V takové chvíli nesmí zůstat sám – ale my ostatní mu máme dodat naději.

A ještě něco. Zapšklost a smutek lidi odpuzuje. Radost a úsměv je přitahuje. Tím, co druzí vidí na našich tvářích a co slyší vycházet z našich úst si dělají vlastní obrázek o Bohu, jemuž patříme. Uvidí z našich tváří a uslyší z našich slov Jeho lásku a milosrdenství?

Modlitba po kázání: Pane náš, děkujeme, že Ty, Svatý Bůh, toužíš po radostném a důvěrném vztahu s každým z nás. Děkujeme, že smíme mít pohled upřený na Tebe s jistotou, že ty jsi nám blízko. Děkujeme, že ty nám nabízíš nevyčerpatelný zdroj radosti. A prosíme za ty, jsou smutní a kdo se Ti vzdálili, aby mohli znovu objevit krásu života s tebou. Amen.

Píseň: EZ 202 – Ochraňuj mne, Bože silný